Lietas arhīva Nr. A42-00783-22/7
ECLI:LV:ADRJRIT:2022:0715.A420273021.4.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS
SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2022.gada 15.jūlijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Ābele

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu reģistrēts taksometru vadītāju reģistrā.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. A/ (turpmāk arī – pieteicējs) vērsās ar iesniegumu Valsts SIA "Autotransporta direkcija" (turpmāk arī – direkcija), lūdzot viņu reģistrēt Pasažieru komercpārvadājumu ar taksometru un vieglo automobili vadītāju reģistrā (turpmāk arī – taksometru vadītāju reģistrs).

[2] Ar direkcijas lēmumu tika atteikta pieteicēja reģistrācija taksometru vadītāju reģistrā, jo pieteicējs ir iesniedzis izglītības dokumentu (Rīgas 17.vakara (maiņu) vidusskolas dokumenta un Rīgas 45.vidusskolas izziņas par mācībām 1.–3.klasē) kopijas, pēc kurām nav iespējams konstatēt personas atbilstību Ministru kabineta 2018.gada 6.marta noteikumu Nr.149 "Vadītāju reģistrācijas noteikumi pasažieru komercpārvadājumiem ar taksometru un vieglo automobili" (turpmāk arī – noteikumi Nr.149) 3.2.apakšpunkta prasībām. Lietas izskatīšanas termiņš tika pagarināts un dota iespēja iesniegt valsts valodas zināšanu līmeni B1 apliecinošus dokumentus, kā arī pieteicējs tika aicināts ierasties klātienē un apliecināt valsts valodas zināšanas, ko pieteicējs neizmantoja.

Nepiekrītot šim lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja Satiksmes ministrijā.

[3] Ar Satiksmes ministrijas 2021.gada 2.septembra lēmumu tika atstāts negrozīts direkcijas lēmums. Lēmumā norādīti šādi argumenti un apsvērumi:

[3.1] Valsts valodas prasmes apliecina dokumenti, kas noteikti Ministru kabineta 2009.gada 7.jūlija noteikumos Nr.733 "Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu, valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību un valsts nodevu par valsts valodas prasmes pārbaudi". Tā kā no Rīgas 17.vakara (maiņas) vidusskolas 9.klases sekmju grāmatas vērtējuma izriet, ka ir sniegts tikai viens vērtējums latviešu valoda, bet atsevišķs vērtējums sniegts krievu valodā un literatūrā, kas saskaņā ar Izglītības un zinātnes ministrijas skaidrojumiem ir pazīme, ka izglītības īstenošanas valoda nav latviešu valoda, direkcija pamatoti šos dokumentus nav atzinusi par tādiem, lai personu reģistrētu taksometru vadītāju reģistrā.

[3.2] Ņemot vērā minēto, direkcija aicināja pieteicēju ierasties klātienē un apliecināt savu valsts valodas prasmju atbilstību, t.i., iestāde praksē šādos gadījumos personai lūdz pašrocīgi uzrakstīt tipveida iesniegumu, piemēram, par lūgumu reģistrācijai taksometru vadītāju reģistrā un tiek veikta vienkārša saziņa mutvārdos. Tādējādi iestāde neliedz piekļuvi pasažieru komercpārvadājumu tirgum ar nosacījumu, ka apliecinājuma sniegšanas brīdī direkcijas darbiniekiem nerodas šaubas par personas pietiekamām valsts valodas zināšanām. Ministrijas ieskatā, šāda rīcība nav prettiesiska, turklāt arī noteikumu Nr.733 17.3.apakšpunkts attiecībā uz B1 līmeni ietver prasmes uzrakstīt tipveida iesniegumu un vienkāršu tekstu. Līdz ar to pieteicēja iebildumi par to, ka normatīvie akti neparedz valodas rakstveida prasmju pārbaudi, nav pamatoti.

[3.3] Ministrijas ieskatā, pieteicējam nebija objektīvu šķēršļu ierasties direkcijā un izpildīt tās aicinājumu apliecināt savas latviešu valodas prasmes un tādējādi tikt reģistrētam taksometru vadītāju reģistrā. Savukārt atteikums to darīt, iespējams, netieši norāda uz valodas prasmju neatbilstību B1 līmenim. Tāpat ministrija atzīst, ka direkcija ir devusi pieteicējam papildus norādes, lai reģistrācija varētu notikt.

[4] Nepiekrītot Satiksmes ministrijas lēmumam, pieteicējs vērsās tiesā, norādot, ka atteikumi ir formāli, jo pieteicējs visus pieprasītos dokumentus ir iesniedzis direkcijā, izpildot noteikumu Nr.149 prasības. Iestāžu lēmumi nav pamatoti, pārbaudes ir veiktas paviršu un iestādes speciāli pieņēma pieteicējam nelabvēlīgu lēmumu.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1]panta pirmo un ceturto daļu (*pirmās instances tiesā administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā, izņemot, ja lietas izskatīšanu mutvārdu procesā tiesas sēdē lūdzis pieteicējs*) un Covid–19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10.panta pirmo daļu (*administratīvo lietu tiesa var izskatīt rakstveida procesā, ja iespējams nodrošināt lietas dalībnieku procesuālo tiesību ievērošanu un tiesa nav atzinusi par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē. Par administratīvās lietas iztiesāšanu rakstveidā tiesa laikus informē lietas dalībniekus, nosakot termiņu papildu paskaidrojumu vai citu procesuālo lūgumu iesniegšana*) tiesa lietu izskatīja rakstveida procesā, jo atzina lietas materiālos esošos pierādījumus par pietiekamiem lietas izskatīšanai rakstveida procesā. Atbilstoši tiesību normā noteiktajam tika nodrošināta procesa dalībnieku procesuālo tiesību ievērošana, un procesa dalībnieki savlaicīgi tika informēti par lietas izskatīšanu, nosakot termiņu papildu paskaidrojumu, pierādījumu, cita rakstura iesniegumu vai lūgumu iesniegšanai. Šīs tiesības procesa dalībnieki arī aktīvi izmantoja (*piemēram, lietas 50, 78., 100., 115..lapa*).

Motīvu daļa

[6] Tiesu praksē atzīts, ja pieteikums ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai ir jāpārbauda, vai pastāv visi no tiesību normām izrietošie kritēriji administratīvā akta izdošanai. Augstākā tiesa ir norādījusi, ka, izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai, neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma, ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīgu administratīvo aktu. Konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājies, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu (*Augstākās tiesas 2007.gada 12.aprīļa spriedums lietā Nr.SKA–118/2007 (A42254704)*).

Ja tiesa izskata pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai, kas izskata lietu pēc būtības, jāvērtē tie tiesiskie un faktiskie apstākļi, kas pastāvēja līdz lietas izskatīšanas pabeigšanai. Izņēmums ir gadījumā, ja pieprasītais labums ir saistīts ar konkrētu laika periodu vai ja tiesību normas grozījuma gadījumā pārejas noteikumos ir atrunāts citādi (*Senāta 2016.gada 1.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA–33/2016 (A420568811) 7.punkts*). Līdz ar to tiesa ņem vērā tās tiesību normas, kas bija spēkā līdz lietas izskatīšanas pabeigšanai pēc būtības.

[7] Pieteicējs uzskata, ka viņš atbilst noteikumu Nr.149 prasībām, savukārt iestāde uzskata, ka pieteicējs nav pierādījis savu latviešu valodas zināšanu atbilstību normatīvo aktu prasībām. Tādējādi lietā pastāv strīds par to, vai iestāde ir pamatoti atzinusi, ka pieteicējs neizpilda noteikumu Nr.149 3.2.apakšpunkta prasības. Izvērtējot lietā esošos pierādījumus un lietas apstākļus, tiesa atzīt, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[8] Noteikumu Nr.149 3.punkts noteic, ka taksometru vadītāju reģistrā reģistrē vadītāju, kurš atbilst šādām prasībām:

3.1. vadītājam ir derīga B kategorijas vadītāja apliecība un stāžs, vadot šai kategorijai atbilstošus transportlīdzekļus, ir vismaz trīs gadi;

3.2. valsts valodas zināšanas ne zemāk kā B līmeņa 1.pakāpē;

3.3. vadītājam nav reģistrēts vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums;

3.4. reģistrēto pārkāpumu uzskaites punktu skaits ir mazāks par 8;

3.5. vadītājs nav administratīvi sodīts par pasažieru pārvadāšanas noteikumu pārkāpšanu.

Tā kā iestāde ir apstiprinājusi, ka pieteicējs atbilst pārējām 3.punkta apakšpunktu prasībām, ko apstiprina arī lietas materiāli (*lietas 121.–127.lapa*), tiesa konkrētajā gadījumā vērtēs tikai pieteicēja atbilstību prasībām par valsts valodas zināšanām.

[9] Jautājumu par latviešu valodas zināšanu līmeņiem regulē noteikumi Nr.733. Šo noteikumu 17.3.apakšpunkts noteic, ka valsts valodas prasmes līmenis un pakāpe norāda uz šādu personas valsts valodas zināšanu un prasmju apjomu: 17.3. vidējā līmeņa 1.pakāpe (B1) – persona spēj risināt vienkāršu dialogu par sadzīves un viņai zināmām profesionālām tēmām, īsi formulēt savu viedokli, lasa un saprot vienkārša satura dažādas tematikas tekstus, spēj uzrakstīt tipveida dokumentus (piemēram, iesniegumus, pilnvaras, aktus), kā arī vienkāršus tekstus par sadzīves vai ar personas darbu saistītām tēmām, uztver un saprot dabiskā tempā runātus vienkāršas struktūras tekstus par profesionālām vai sadzīves tēmām.

[10] Šo noteikumu 19.punkts noteic, kādi dokumenti apliecina valsts valodas prasmi:

19.1. Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas Valsts izglītības satura centra (turpmāk – centrs) izsniegta valsts valodas prasmes apliecība (4.pielikums), kurā norādīts valsts valodas prasmes līmenis un pakāpe. Valsts valodas prasmes apliecību persona uzrāda darba devējam. (..);

19.2. centra izsniegts pamatizglītības sertifikāts, kurā atbilstoši centralizētā eksāmena latviešu valodā (akreditētās mazākumtautību izglītības programmās 9.klasei) kopējam procentuālajam vērtējumam norādīts valsts valodas prasmes līmenis un pakāpe, vai vispārējās vidējās izglītības sertifikāts, kurā norādīts vērtējums centralizētajā eksāmenā latviešu valodā. Sertifikātu persona uzrāda darba devējam. Pamatizglītības vai vispārējās izglītības sertifikāta izsniegšanas kārtība noteikta izglītības jomu regulējošajos normatīvajos aktos;

19.3. līdz šo noteikumu spēkā stāšanās dienai izsniegti šādi izglītības dokumenti:

19.3.1. 2000.gadā centra izsniegts vispārējās vidējās izglītības sertifikāts. Tajā norādītais valsts valodas centralizētajā eksāmenā iegūtais A un B līmenis atbilst valsts valodas prasmes trešajai (augstākajai) pakāpei, C un D līmenis atbilst valsts valodas prasmes otrajai (vidējai) pakāpei, E un F līmenis atbilst valsts valodas prasmes pirmajai (zemākajai) pakāpei;

19.3.2. līdz 2003.gada 1.septembrim izsniegtas apliecības par pamatizglītību sekmju izraksts – izglītojamajiem, kuri apgūst akreditētas mazākumtautību izglītības programmas un, beidzot 9.klasi, kārto latviešu valodas eksāmenu. Valsts valodas prasmes pakāpi piešķir atbilstoši iegūtajam vērtējumam latviešu valodas eksāmenā. Sekmju izrakstu uzrāda darba devējam pēc tā pieprasījuma. Eksāmenā iegūtās 10–9 balles atbilst šajos noteikumos noteiktajai valsts valodas prasmes otrā līmeņa B pakāpei, 8–7 balles – otrā līmeņa A pakāpei, 6–5 balles – pirmā līmeņa B pakāpei, 4 balles – pirmā līmeņa A pakāpei. Centrs, pamatojoties uz izglītojamā iesniegumu, apliecības par pamatizglītību sekmju izrakstā ieraksta, ka izglītojamajam, kurš apguvis akreditētas mazākumtautību izglītības programmas un, beidzot 9.klasi 2000./2001.mācību gadā, nokārtojis latviešu valodas eksāmenu, piešķirta attiecīgā valsts valodas prasmes pakāpe;

19.3.3. no 2004.gada 1.jūlija līdz 2009.gada 31.augustam centra izsniegts pamatizglītības sertifikāts, kurā norādītais F līmenis atbilst valsts valodas pirmā līmeņa A pakāpei (1A), E līmenis – pirmā līmeņa B pakāpei (1B), D līmenis – otrā līmeņa A pakāpei (2A), C līmenis – otrā līmeņa B pakāpei (2B), B līmenis – trešā līmeņa A pakāpei (3A), A līmenis – trešā līmeņa B pakāpei (3B);

19.3.4. no 2001.gada 1.jūlija līdz 2009.gada 31.augustam centra izsniegts vispārējās vidējās izglītības sertifikāts, kurā norādītais F līmenis atbilst valsts valodas pirmā līmeņa A pakāpei (1A), E līmenis – pirmā līmeņa B pakāpei (1B), D līmenis – otrā līmeņa A pakāpei (2A), C līmenis – otrā līmeņa B pakāpei (2B), B līmenis – trešā līmeņa A pakāpei (3A), A līmenis – trešā līmeņa B pakāpei (3B);

19.3.5. no 2009.gada 1.septembra līdz 2011.gada 31.augustam centra izsniegts pamatizglītības vai vispārējās vidējās izglītības sertifikāts, kurā norādītais F līmenis atbilst valsts valodas A līmeņa 1.pakāpei, E līmenis – A līmeņa 2.pakāpei, D līmenis – B līmeņa 1.pakāpei, C līmenis – B līmeņa 2.pakāpei, B līmenis – C līmeņa 1.pakāpei, A līmenis – C līmeņa 2.pakāpei;

19.4. dokuments, kas apstiprina, ka persona ir ieguvusi pamata, vidējo vai augstāko izglītību akreditētās programmās latviešu valodā, un kuru persona uzrāda darba devējam.

[11] Pieteicējs latviešu valodas B1 līmeņa apliecināšanai iesniedzis Rīgas 17.vakara (maiņu) vidusskolas ieskaišu grāmatiņas kopiju (*lietas 22.–23.lapa*). No tās izriet, ka pieteicējs 1979./1980.gadā ir mācījies 9.klasē un ir apguvis latviešu valodu, pirmajā un otrajā pusgadā saņemot novērtējumu "4", kā arī gada atzīmi – "4". Vienlaicīgi, izvērtējot apgūtos priekšmetus kopumā, tiesa piekrīt iestādes secinājumam, ka ieraksti liecina par to, ka pieteicējs izglītību 9.klasē ir ieguvis krievu valodā. Par to liecina apstāklis, ka vērtējums ir tikai latviešu valodai kā tādai, līdzīgi kā svešvalodai – angļu valodai. Savukārt attiecībā uz krievu valodu ir ielikts novērtējums gan krievu valodai, gan krievu literatūrai. Līdzīgu informāciju apliecina arī Vispārējo sekmju grāmata (*lietas 70.–71.lapa*).

No dzīvē gūtajiem novērojumiem un dzīves pieredzes tiesa secina, ka padomju režīma laikā dalījumu valodā un literatūrā veica tikai attiecībā uz to valodu, kādā notika izglītības iegūšana, proti, latviešu vai krievu valodā. Tā kā šajā gadījumā novērtējums (valoda un literatūra) ir izdalīts attiecībā uz

krievu valodu, tad tiesa par ticamu atzīst apstākli, ka pieteicējs izglītību 9.klasē ir ieguvis krievu valodā.

Veicot objektīvo izmeklēšanu, tiesai nav izdevies iegūt no Nacionālā arhīva, Izglītības un zinātnes ministrijas un Rīgas domes informāciju par to, kādā valodā notika mācības Rīgas 17.vakara (maiņu) vidusskolā (*lietas 59., 66. un 69.lapa*).

Lai arī tiesa lūdza pieteicēju norādīt, kādā valodā notika mācības (*lietas 84., 108.–109.lapa*), pieteicējs pēc tiesas lūguma nav norādījis mācību valodu Rīgas 17.vakara (maiņu) vidusskolā (*lietas 115.lapa*). Tāpat pieteicējs pēc tiesas atkārtota aicinājuma (*lietas 84., 108.–109.lapa*) nav norādījis, kur ir mācījies no 4.līdz 8.klasei, vai ir pabeidzis vidusskolu vai augstskolu un kādā valodā ir notikusi izglītības apgūšana (*lietas 84., 108.–109.lapa*).

Kaut arī pieteicējs ir vērsis uzmanību uz apstākli, ka daudzas skolas tika apvienotas vai likvidētas un dati par mācībām arhīvā nav saglabājušies (*lietas 115.lapa*), pieteicējs viņam vien zināmu iemeslu dēļ nav sniedzis informāciju par skolām, kurās ir mācījies. Tiesas ieskatā, informācija par to, kurās skolās persona ir mācījusies, ir atzīstama par tādu, kuru persona atceras uz visu dzīvi. Turklāt tiesa nelūdza pieteicējam iesniegt arhīva dokumentus par skolām, bet gan vienīgi informāciju par skolām, kuru tālāk izmantot, īstenojot objektīvās izmeklēšanas principu, lai noskaidrotu izglītības iegūšanas valodu. Tā kā pieteicējs nesniedza nepieciešamo informāciju, tiesa atzīst, ka bez aktīvas pieteicēja līdzdarbības nav iespējams noskaidrot apstākļus, kur un kādā valodā ir apgūta izglītība laika periodā no 4. līdz 8.klasei.

[12] Lietā nepastāv strīds, ka pieteicējs no 1. līdz 3.klasei ir mācījies Rīgas 45.vidusskolā, izglītību iegūstot latviešu valodā (*lietas 27.lapa*). Vienlaicīgi saskaņā ar Vispārējās izglītības likuma 30.panta pirmo daļu pilnu pamatizglītības programmu īsteno deviņu gadu laikā. Arī padomju režīma laikā no 1962.gadā Latvijā tika ieviesta obligātā astoņgadīgā izglītība (*https://enciklopedija.lv/skirklis/9879–pamatizgl%C4%ABt%C4%ABba–un–visp%C4%81r%C4%93j%C4%81–vid%C4%93j%C4%81–izgl%C4%ABt%C4%ABba–Latvij%C4%81*). Tādējādi konkrētajā situācijā nav pamata atzīt, ka pieteicējs ir ieguvis pamatizglītību valsts valodā, jo lietā nav informācijas ne par skolām, ne apmācības valodu par 4.–8.klasi, bet pirmo trīs klašu izglītības apguve latviešu valodā nav atzīstama par tādu, ka visa pamatskolas izglītība būtu apgūta latviešu valodā.

[13] Tāpat tiesa atzīst, ka pieteicējs nav iesniedzis arī citus pierādījumus, kas apliecinātu nepieciešamo valsts valodas zināšanu līmeni, proti, Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrijas Valsts izglītības satura centra izsniegtu valsts valodas prasmes apliecību.

Lai arī pieteicējs ir norādījis uz apstākli, ka ir kārtojis latviešu valodas eksāmenu Latvijas Republikas pilsonības iegūšanai (*lietas 79.lapa*), Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde ir informējusi tiesu, ka pieteicējam, reģistrējoties kā pilsonim, nebija jākārto latviešu valodas eksāmens (*lietas 93.lapa*).

Tāpat pieteicējs ir paskaidrojis, ka kopš bērnības brīvi runā latviešu valodā. Kā redzams no procesa direkcijā, lai apliecinātu valodas prasmju līmeni, jo izglītības iestāžu dokumenti neapliecina izglītības ieguvi latviešu valodā, pieteicējs tika aicināts ierasties iestādē un pašrocīgi aizpildīt reģistrācijas iesniegumu un veikt vienkāršotu mutvārdu saziņu. Kā tas izriet no iestādes sniegtās informācijas, pieteicējs to ir atteicies darīt (*lietas 35., 38., 140.lapa*).

[14] Juridiskajā literatūrā ir atzīts, jo lielāka ir privātpersonas interese attiecīga administratīvā akta saņemšanā, jo lielāks ir pienākums tai līdzdarboties nepieciešamo apstākļu noskaidrošanā (*sk. Višķere I. 59.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 565.lpp.*). Tātad arī pieteicējam bija aktīvs pienākums līdzdarboties viņa rīcībā esošās informācijas sniegšanā saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 59.panta ceturto daļu (*noteic, ka procesa dalībniekam ir pienākums iesniegt pierādījumus, kas ir viņa rīcībā, un paziņot iestādei par faktiem, kas viņam ir zināmi un konkrētajā lietā varētu būt būtiski*). Tā vietā, lai sadarbotos ar iestādi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanā, pieteicējs izvēlējās nereaģēt uz iestādes lūgumu, norādot uz briļļu neesamību un uzskatot šādu lūgumu par prettiesisku (*lietas 138.lapa*). Juridiskajā literatūrā ir atzīts, ja no normatīvā akta izriet personas pienākums līdzdarboties informācijas iegūšanas procesā, tikai tas vien, ka privātpersona nav iesniegusi visu lēmuma pieņemšanai nepieciešamo informāciju vai nav līdzdarbojusies lēmuma pieņemšanas procesā, var būt pietiekams pamats, lai atteiktu labvēlīga administratīvā akta izdošanu (*sk. Briede J, Višķere I. 59.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 566.lpp.*).

Konkrētajā gadījumā šādas iestādes tiesības pieprasīt informāciju un dokumentus paredz noteikumu Nr.149 un Administratīvā procesa likuma normas. Tāpat arī šo noteikumu 8.punkts paredz iestādes pienākumu atteikt izdot personai labvēlīgu administratīvu aktu, ja persona neiesniedz latviešu valodas B1 līmeni apliecinošus dokumentus.

Tiesa nekonstatē pārkāpumu iestādes rīcībā, lūdzot pašrocīgi uzrakstīt iesniegumu un veikt vienkāršu saziņu latviešu valodā, lai pārliecinātos par personas latviešu valodas prasmju atbilstību reģistrācijai taksometru vadītāju reģistrā nepieciešamajam līmenim. Tā kā konkrētajā gadījumā iesniegtie dokumenti nebija pietiekami viennozīmīga secinājuma izdarīšanai par izglītības iegūšanu valsts valodā, tad iestāde pamatoti deva norādes pieteicējam, lai veicinātu viņa tiesību un interešu aizsardzību. Savukārt tikai un vienīgi personas ziņā bija izlemt, vai ierasties iestādē un apliecināt savas valsts valodas zināšanas, vai arī nē. Tāpat tiesa nekonstatē arī apstākli, ka līdzdarbošanās apmērs (ierašanās direkcijā un pašrocīga iesnieguma uzrakstīšana, un vienkārša saziņa latviešu valodā) būtu nesamērīgi apgrūtinājis pieteicēju.

Kā tiesa jau konstatēja, pieteicējs nav līdzdarbojies faktisko apstākļu noskaidrošanā arī lietas izskatīšanas laikā tiesā, nesniedzot pilnu informāciju ne par izglītības iestādēm, kurās mācījies, ne arī par tajās īstenoto mācību valodu (latviešu vai krievu).

[15] Ievērojot iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs nav iesniedzis noteikumu Nr.149 3.2.apakšpunktā minētos dokumentus par atbilstību valsts valodas zināšanām ne zemāk kā B līmeņa 1.pakāpē, tāpēc pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[16] Saskaņā ar Ukrainas civiliedzīvotāju atbalsta likuma 16.panta ceturto daļu, lai reģistrētu Ukrainas civiliedzīvotāju Autotransporta direkcijas uzturētajā taksometru vadītāju reģistrā kā personu, kam ir tiesības vadīt transportlīdzekli pasažieru komercpārvadājumos ar taksometru vai pasažieru komercpārvadājumos ar vieglo automobili, nav izvirzāmas prasības par valsts valodas zināšanām, kā arī pienākums pierādīt, ka attiecībā uz personu nav reģistrēts vadīšanas tiesību aizliegums, ja vadītāja apliecība izsniegta ārvalstī. Kā redzams no šā likuma 1.panta, likuma mērķis ir atbalsta sniegšana Ukrainas civiliedzīvotājiem, kuri izceļo no Ukrainas vai kuri nevar atgriezties Ukrainā Krievijas Federācijas izraisītā bruņotā konflikta dēļ šā bruņotā konflikta norises laikā, kā arī vispārēja atbalsta sniegšana Ukrainas sabiedrībai. Šajā likumā paredzētais atbalsts tiek sniegts bruņotā konflikta norises laikā. Ukrainas civiliedzīvotāji šā likuma izpratnē ir Ukrainas pilsoņi un viņu ģimenes locekļi, kā arī personas, kuras Ukrainā saņēmušas pastāvīgās uzturēšanās atļauju un nevar atgriezties savas pilsonības valstī, bezvalstnieka statusu vai starptautiskās aizsardzības statusu, un to ģimenes locekļi.

Tas nozīmē, ka Ukrainas civiliedzīvotājiem tikai bruņotā konflikta norises laikā ir tiesības tikt reģistrētiem direkcijas uzturētajā taksometru vadītāju reģistrā kā personām, kurām ir tiesības vadīt transportlīdzekli pasažieru komercpārvadājumos ar taksometru vai pasažieru komercpārvadājumos ar vieglo automobili un attiecībā uz viņām nav izvirzāmas prasības par valsts valodas zināšanām.

Tiesa atzīst, ka pieteicējs, tā kā ir dzimis un uzaudzis Latvijā un mācījies Latvijas skolās, dzīvo Latvijā, neatrodas salīdzināmā situācijā ar Ukrainas civiliedzīvotājiem, kuri Latvijā ir ieradušies Krievijas Federācijas izraisītā bruņotā konflikta Ukrainā 2022.gada februārī dēļ un attiecībā uz kuriem ir ieviests īpašs atbalsta mehānisms pagaidu aizsardzībai Latvijas Republikā Patvēruma likuma izpratnē (Ukrainas civiliedzīvotāju atbalsta likuma 1.^{1}pants).

Līdz ar to pieteicēja pārmetumi (*lietas 78.lapas otra puse*) par īstenoto segregāciju (*nošķirta iedzīvotāju nometināšana pēc viņu rases, tautības, ticības vai kādām citām pazīmēm, skat.: https://tezaurs.lv/segreg%C4%81cija*) attiecībā pret viņu, jo ukraiņi drīkstot stādāt bez latviešu valodas zināšanām, bet viņš ar latviešu valodas zināšanām – nedrīkstot, nav pamatoti. Tāpat lietā konkrētajā situācijā nav nozīmes arī tam apstāklim, ka pieteicējam ir arī Izraēlas pilsonība.

[17] Senāts, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt atzinis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk. Senāta 2005.gada 22.novembra sprieduma lietā Nr.SKA–378/2005 12.punkts*). Ievērojot minēto, tiesa nevērtēs pārējos procesa dalībnieku argumentus, jo tie nevar ietekmēt tiesas izdarītos secinājumus pēc būtības.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251.pantu un 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt pilnībā /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu reģistrēts taksometru vadītāju reģistrā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D.Ābele